

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.253/2013/4.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év július hó 11 napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A befolyással üzérkedés bűntette miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 22.B.62/2012/42. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. év január hó 17. napján kihirdetett 22.B.62/2012/42. számú ítéletével a vádlott vádlott bűnösségét a Btk. 256. § (1) bekezdésébe ütköző és e szerint minősülő befolyással üzérkedés bűntettében állapította meg, ezért őt 1 év 4 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottal szemben 350.000 Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el. Az elsőfokú bíróság rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést, az ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.513/2013/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást. Az ügy eldöntése szempontjából szükséges bizonyítékokat beszerezte és a tárgyalás anyagává tette, majd iratszerűen

rögzítette. A megállapított tényállás megalapozott, melyet a védelem sem támadott. Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a vádlott terhére rótt bűncselekményt.

A büntetés nemének és mértékének meghatározásakor figyelemmel volt a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára, a bűnösség fokára és a bűnösségi körülményekre, így a büntetés enyhítése nem indokolt.

Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 360. § (4) bekezdése alapján megtartandó tanácsülésen Budapest Környéki Törvényszék 22.B.62/2012/42. számú ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 360. § (4) bekezdése alapján tanácsulást tartott az ügyben, figyelemmel arra, hogy a vádlott és védője illetve az ügyész az arról szóló értesítés kézhezvételét követően - határidőben - nem kérte nyilvános ülés tartását.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslat alapján eljárva, a Be. 348. § (1) bekezdés alapján a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást, a Be. 349. § (1) bekezdésére figyelemmel felülbírált.

Ennek eredményeként megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének a lehetséges és szükséges mértékben eleget tett. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről megfelelően számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az ítélet indokolása, pedig mindenre kiterjedő, logikailag kifogástalan és meggyőző.

Az eljárása során megállapított ítéleti tényállás megalapozott, nem szenved a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibákból és hiányosságoktól, így irányadó a másodfokú eljárásban is.

A Törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, törvényesen járt el, amikor a tényállást a vádlott beismerő vallomására, a kihallgatott tanúk vallomására, a felolvasott tanúvallomásokra, a szakértői véleményekre és az okirati bizonyítékokra alapította. A vádlott maga sem vitatta, hogy 1. és 2. sértettől arra hivatkozással kért és kapott pénzt, hogy a Végrehajtó Irodával és egy pontosan meg nem nevezett ügyvéddel elintézi az 1. sértett ellen folyamatban lévő végrehajtási eljárás megszüntetését. A tanúvallomások egybehangzóak voltak abban a tekintetben, hogy a vádlott volt az a személy, aki a végrehajtási eljárás megszüntetésével kapcsolatos tevékenysége során nagyobb összegű pénzt kért, illetve abban, hogy a vádlott 1. és 2. sértettel állt ebben az időben kapcsolatban. A vádlott maga sem vitatta, hogy annak tudatában 1. sértett szorult helyzetbe került az

ingatlanulajdonára bejegyzett jelzálogjog miatt, kizárólag a pénzszerzési lehetőséget használta ki ennek kapcsán. Semmiféle valós kapcsolata nem volt 1. tanú , azonban 1. sértett előtt hitelesen játszott a bensőséges, baráti kapcsolatot, mellyel 1. sértett és fia bizalmát elnyerte és azok a végrehajtási eljárás megszüntetésében bízva adták a nagy összegű pénzt az eljárás ügyvédi közreműködéssel történő elvégzéséhez.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény törvényi minősítése is helyes.

A megfelelő körben vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy az időközben bekövetkezett jogszabályi változásokra figyelemmel az elkövetéskori, vagy pedig az elbíráláskori jogszabály biztosít-e kedvezőbb lehetőséget a vádlott számára. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az első fokon eljáró bíróság a Btk. 2. §-ára figyelemmel helyesen alkalmazta a Btk-nak az elkövetéskor irányadó rendelkezéseit.

A büntetés kiszabása körében azonban - figyelemmel arra, hogy a 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett a 2012. évi C. törvény - a Fővárosi Ítéltáblának is vizsgálnia kellett, a Btk. időbeli hatályát azt, hogy az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályokat kell alkalmazni.

A vádlott által megvalósított bűncselekmény minősítése, büntetési tétele megegyezik az 1978. évi IV. törvényben [256.§ (1) bekezdés], valamint a 2012. évi C. törvényben [299. § (1) bekezdés] foglaltakkal, mindkét jogszabályban a büntetési fenyegetettség 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztés.

A 2012. évi C. törvény 38. § (1) bekezdése a feltételes szabadságra bocsátás kérdésében az eljáró bírónak mérlegelési jogkört biztosít, és kedvezőbb időtartamot állapít meg, mint az 1978. évi IV. törvény szabályai, ahol a feltételes szabadságra bocsátás kérdése a büntetés végrehajtási fokozatához igazodott. Egyértelműen ezt támasztja alá a 2012. évi C. törvény indokolása is, mely szerint a 1978. évi IV. törvényben „jogtörténeti okok miatt a büntető anyagi jogi rendelkezések között számtalan büntetés végrehajtási jogi rendelkezés szerepel... a büntető anyagi és büntetés végrehajtási szabályokat világosan elkülöníti, így az új törvény tisztán anyagi jogi törvényként kerül meghatározásra.” Az új törvény tehát a szabadságvesztés büntetésre ítélt terheltek esetén a feltételes szabadságra bocsátás szabályának változása miatt a vádlottra nézve kedvezőbb szabályokat tartalmaz.

Azonban az elbírálás idején hatályos törvény, a 2012. évi C. tv. 80. § (2) bekezdés szerinti középérték alkalmazása nem mellőzhető, tehát a jelenleg hatályos törvény értelmében a büntetés kiszabása során a büntetési tétel középértékéből kell kiindulni, amely jelen bűncselekmény esetén 3 év.

A középérték alkalmazásának kötelezettsége - amely a cselekmény elkövetésekor nem létezett - miatt a vádlott esetében az elbíráláskori jogszabályok alkalmazása egyértelműen hátrányos lenne, így az ítélőtábla a Btk. 2.§-a alapján az elkövetéskori jogszabályokat alkalmazta.

A büntetés kiszabása körében figyelembe veendő körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel, azt annyiban pontosítja az ítélőtábla, hogy az enyhítő körülmények körében a megbánó magatartással kapcsolatban kirekeszti a kár megtérítésére vonatkozó ígéretet. Ennek kizárólag akkor lenne az enyhítő körülmények körében szerepe, ha - akár részben is - történt volna vádlott részéről fizetés.

A Budapest Környéki Törvényszék által alkalmazott joghátrány arányban áll a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával és az egyéb bűnösségi körülményekkel, annak további enyhítése nem indokolt.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

Fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) és (4) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Budapest, 2013. év július hó 11. napján

. Rédei Géza s.k.. Vincze Piroska s.k.. Mató Ágnes s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 22.B.62/2012/42.számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 1.Bf.253/2013/13. számú végzése folytán a mai napon jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2013. év július hó 11. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: